

תת"ע 5306/11/21 - מדינת ישראל נגד גור מגן

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 5306-11-21 מדינת ישראל נ' מגן
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גור מגן

הנאשם

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחסד"פ אני מודיעה כי זיכיתי את הנאשם.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר יחס לו עבירה של אי ציות לתמרור 301, בכך שלא נתן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה, בניגוד להוראת התמרור אשר מוצב בכיוון נסיעתו, עבירה לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה התשכ"א 1961.

2. הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי במקום לא מוצב תמרור 301.

בשל כפירת הנאשם במיוחס לו, התקיים דיון ההוכחות בתיק.

מטעם המאשימה העידה השוטרת מ. שרון והוגשו הדוח שערכה וסרטונים ממצלמות הגוף שלה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם והוגשו צילומים שצילם הנאשם בצומת הרלוונטי.

3. בתום הבאת הראיות התברר כי בניגוד לאמור בכתב האישום, וכפי שטען הנאשם במענה לכתב האישום, אכן לא מוצב במקום בכיוון נסיעתו תמרור 301, אלא תמרור 302.

נתון זה עולה במפורש מצילום מספר 3 שהוגש על ידי הנאשם.

הנאשם צילם את הצומת הרלוונטי, ניתן להבחין בתמרורי השילוט המלמדים כי עסקינן בצומת היציאה מהישוב שדה משה. ניתן להבחין במפורש כי ביציאה מהישוב שדה משה, מצד ימין של הכביש מוצב תמרור שצורתו משושה. בצילום מס' 10 צולמה חזיתו של התמרור וניתן לראות בבירור כי עסקינן בתמרור 302, "עצור ותן זכות קדימה", ולא בתמרור 301 כפי שנטען בדוח שערכה השוטרת.

4. כשתמונה מס' 3 הוצגה לשוטרת היא טענה כי יש בתצלום גם תמרור קטן, למטה, שנראה לה כמו משולש אלא שלדבריה התמרור צולם מהצד (עמ' 3 ש' 10-11).

עמוד 1

עיינתי בתמונה 3, בניגוד לעדות השוטרת אינני רואה בתמונה אף תמרור שנראה כמו משולש. ובכל מקרה, עיון בתמונה 10 בה מצולמים התמרורים מחזיתם ולא מהצד או מאחור, מלמד כי אין במקום תמרור 301.

עיון בתמונה 11 מלמד כי קיים תמרור 301 בצומת הנ"ל אך הוא מיועד לאלו הנכנסים לישוב שדה משה, ולא לאלו היוצאים ממנו. הנאשם כאמור יצא מכיוון שדה משה, **ולכן התמרור לא היה בכיוון נסיעתו.**

5. ב"כ המאשימה בסיכומיו, ברוב הגינותו, ביקש לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

אלא שכאן לא תם הילוכנו, שכן על אף שביקש לזכות הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, הוא ביקש להרשיעו בעבירה של קיפוח זכות, עבירה אשר לשיטתו התגלתה במהלך ניהול התיק והנאשם לטענתו אף הודה בה.

6. במהלך ניהול ההוכחות, עלה כי העבירה שבה הבחינה לכאורה השוטרת, היא עבירה של קיפוח זכות, (או אולי סטיה מנתיב נסיעה) ולא עבירה של אי ציות לתמרור, שכן העבירה בה הבחינה השוטרת לא התרחשה בתוך הצומת, אלא לאחר היציאה מהצומת, בסיום נתיב ההאצה.

למעשה, לטענת השוטרת, כפי שרשום בדוח שערכה, הנאשם יצא עם רכבו מכיוון שדה משה, פנה שמאלה (מזרחה) לכביש 35 לתוך נתיב האצה, וכשהגיע לסוף נתיב ההאצה הוא נכנס לנתיב השמאלי תוך שהפריע לכלי הרכב שנסעו על כביש 35, ממערב למזרח, ואלו נאלצו לצפור לו ולהאט מהירות נסיעתם כדי לא להתנגש בו ולגרום לתאונה.

השוטרת עמדה על כך ש"הוא נכנס לפני הרכב ולא אחרי, הם בלמו כדי לא להיכנס בו. הוא לא נכנס אחריהם, אם היה נכנס אחריהם לא הייתי עוצרת אותו כי אין עבירה" (עמ' 3 ש' 15-16). אלא שבהמשך, כשהנאשם הטיח בשוטרת כי בדבריה בסרטון אמרה בעצמה שהוא נכנס בין מכוניות (ולא לפנין) העידה השוטרת כי "הרכבים לא נוסעים צמודים אחד אחרי השני, יכול להיות שרכב אחד חלף אותו ואז הוא הצליח להיכנס, יכול להיות שהוא בדיוק נכנס כשבאו עוד רכבים..." (עמ' 3 ש' 25-26). כשנשאלה שהשוטרת מה היה המרחק בין הנאשם לבין הרכב שאחריו לא רצתה "להעריך סתם, אבל רכב מצפצף, הרכבים היו בתנועה המרחק ביניהם הולך והצטמצם עד שכמעט הגיעו אליו, על מנת שלא להיכנס בו הם פשוט בלמו" (עמ' 3 ש' 29-30).

7. הנאשם העיד כי ציית לתמרור שהיה בכיוונו, עצר לפני הכניסה לצומת, חיכה להזדמנות להיכנס לצומת וכשהרגיש בנוח נכנס לצומת ויצא ממנו לתוך נתיב האצה. לדבריו נתיב ההאצה שם מאוד קצר, הנאשם הבחין ברכב שמגיע, הרכב צפר לו והאיץ את מהירות נסיעתו, הנאשם הבין כי לא יוכל להיכנס לנתיב בשלב הזה, האט את מהירות נסיעתו ונכנס אחרי הרכב שצפר, לאחר שהרגיש בטוח, שכן הרכב שהגיע אחריו האט. כך לדברי הנאשם: "הרכב הלבן בחר לצפצף ולהאיץ את מהירות נסיעתו במקום להאט. אני הרגשתי שאני יכול להיכנס אחרי הרכב הראשון שצפר לי **כאשר הרכב שהיה מאחוריו היה מספיק רחוק ולהתרשמותי הוריד את הרגל מהגז, וזה השלב שנכנסתי**" (עמ' 4 ש' 20-22) לדבריו: "**הרכב בעצמו הוריד את הרגל מהגז, כי כך אנשים עושים, שהם רואים רכב בנתיב האצה שמנסה להשתלב**" (עמ' 4 ש' 23-24).

8. עדותו של הנאשם זכתה לאמוני המלא.

הנאשם לא ניסה לייפות את המציאות. הנאשם אישר שרכב צפר לו, אישר שהרכב השני האט, אך לדבריו כאמור, הרכב השני האט כי הבין שהנאשם מנסה להשתלב, והוא עשה כן על מנת לאפשר לנאשם להשתלב, כי כך אנשים

נוהגים בדרך כשהם רואים רכב בנתיב האצה קצר שמנסה להשתלב.

אציין כי צפיתי בסרטונים ממצלמת הגוף של השוטרת, ומצפייה עולה כי גרסת הנאשם כפי שנשמעה בבית המשפט זהה בדיוק לגרסתו כפי שנמסרה במקום. גם לשוטרת בעת קבלת הדוח הוא אמר שהוא עצר לפני הכניסה לצומת, הוא גם אמר לה שהוא השתלב בין 2 מכוניות.

9. הספקות עלו דווקא ביחס לעדותה של השוטרת, הן ביחס לטענתה שהיה במקום תמרור 301, ואף שהוצגה לה תמונה שניתן להבחין בה שאין תמרור משולש במקום, התבצרה השוטרת בעמדתה שלדעתה יש תמרור משולש, אך קשה להבחין בכך בשל זווית הצילום.

גם ביחס לעצם קיפוח הזכות תחילה עמדה השוטרת על כך שהנאשם נכנס לפני שני הרכבים שבלמו, ובהמשך אמרה שיכול להיות שרכב אחד חלף אותו.

10. משמצאתי לקבל את גרסת הנאשם כמהימנה, הרי שעולה ממנה כי לא קיפח את זכותו של הרכב שצפר והאיץ והמשיך בנסיעה לפני רכבו של הנאשם, שכן רכב זה המשיך בדרכו ללא קיפוח.

הנאשם אף לא קיפח את זכותו של הרכב השני שכן האט זאת משום שהרכב האט לא עקב קיפוח זכותו, אלא משום שהוא הבחין בסיטואציה בה רכבו של הנאשם נמצא בסוף נתיב האצה, והוא ביוזמתו בחר בהאטה, התנהלות שאפשרה לנאשם להשתלב ללא קיפוח זכות.

משכך לא שוכנעתי שהנאשם ביצע עבירה של קיפוח זכות, בוודאי שלא מעבר לכל ספק סביר.

11. לכך יש להוסיף כי הנאשם לא הועמד לדין בגין העבירה של קיפוח זכות ואף לא הוזהר במהלך המשפט או בטרם נשמעה עדותו כי ניתן יהיה להרשיעו בעבירה אחרת מזו שיוחסה לו בכתב האישום. משכך, הנאשם לא מיקד הגנתו ביחס לעבירה זו, ואף כמעט ולא חקר את השוטרת ביחס לעבירה זו.

יש לזכור שעסקינן בנאשם שאינו מיוצג.

בנסיבות אלו, ספק אם ניתן לומר כי ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן, תנאי שהוא הכרחי לצורך הרשעה בעבירה שהאשמה בה מתגלית מן העובדות שהוכחו לפני בית המשפט, אף אם עובדות אלו לא נטענו בכתב האישום (סעיף 184 לחסד"פ).

12. סיכומי של דבר, משהנאשם לא ביצע את העבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום, ובהתאם לעמדת המאשימה, אני מורה על זיכוי מהעבירה שיוחסה לו.

לא מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה של קיפוח זכות, עבירה שכאמור לא יוחסה בכתב האישום, הן משום שלא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי ביצע עבירה זו, והן משום שלא שוכנעתי כי ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן כנגד עבירה זו.

13. זכות ערעור כחוק.

14. המזכירות תודיע לצדדים.

15. הדיון שקבוע ביום 10.2.22 מבוטל

ניתנה היום, מוצאי שבת, כ' שבט תשפ"ב, 22 ינואר 2022, בהעדר הצדדים